

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ

Σελινιώτικη Οικονομία
Αρ. 22517-12-1939

Ἡ ἐφημερίς «Κρητικὸς Ἰούλιος» καὶ ἕνα ἄρτι ἐκδοθὲν φυλλάδιον, ἐσφαλμένως ἀποδίδουν τὴν προσωνομίαν τοῦ Τσελεπή εἰς τὸν Δασκαλογιάννην, διότι Τσελεπῆς ὄνομαζετο ὁ ἔγγονος τοῦ Δασκαλογιάννη Γεώργιος, ὁ ὁποῖος ἐμυήθη εἰς τὰ τῆς Φιλικῆς Ἐταιρίας εἰς τὴν Κων(η)λιν. Ἦτο ὠραῖος ἄνδρας, εὐθυτενῆς καὶ ἀνδρείος. Ἐφονεύθη τὸν Δεβρίον τοῦ 1821 εἰς τὴν μάχην τοῦ Σταυροῦ παρά τὴν Κάνδανον Σελίνου.

Ἐγγονος τοῦ Δασκαλογιάννη ἦτο καὶ ὁ Ἰωάννης, ἀδελφός τοῦ Τσελεπή. Οὗτος ἠκολούθησε μετ' ἄλλων 80 Κρητῶν τὸν Μέγαν Ναπολέοντα εἰς τὴν ἐκστρατείαν τῆς Αἰγύπτου ὅποτε διήλθεν καὶ ἐκ τῆς Ἰεραπέτρου, ὅπου διενυκτέρευσε κατὰ παράδοσιν. Ὁ ρηθεὶς Ἰωάννης ὑπηρέτησεν ἐπὶ μακρὸν εἰς τὸν Γαλλικὸν στρατὸν καὶ ἀπέθανεν ἐν Σφακίοις τὸ 1821.

Ἐκ τοῦ ἰδίου κλάδου κατήγετο καὶ ὁ καθηγητῆς τῆς Γαλλικῆς Μάξιμος Δασκαλάκης ὁ ὁποῖος διετέλεσε τὸ 1854 γραμματεὺς τοῦ Διοικητοῦ Κρήτης. Ἐτιμᾶτο ἰδιαίτερος ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Ὁθωνος καὶ ἀπέθανεν ἐν Σύρῳ τὸ 1902. Τοῦτου υἱὸς ἦτο ὁ νομομαθὴς κάτοχος δὲ τῆς Γερμανικῆς λογοτεχνίας Μιχτιάδης Δασκαλάκης γαμβρὸς ἐπ' ἀδελφῇ τοῦ δικηγόρου κ. Χαραλ. Πλουμιδάκη.

Εἰς τὸν ὑπ' ἀριθ. 40 κώδικα τῆς πλουσιωτάτης βιβλιοθήκης τοῦ κ. Μάλμου ἀναγράφεται ὅτι ὁ Δασκαλογιάννης ἦτο υἱὸς τοῦ Ἀνδρέου Βλαχοπούλου, ἡγεμόνος τῆς Μολδοβλαχίας. Ἀλλὰ περὶ τούτου θὰ ἀποφανθῶσι ἀρμόδιοι ἱστοριοδίφαι. Ἐν τούτοις εἶνε ἀληθές, ὡς ἀναφέρει ὁ συγγραφεὺς τῆς ἱστορίας τῆς Κρήτης Β. Ψιλλάκης, ὅτι ὁ Νικόλαος Βλάχος, ἀδελφὸς τοῦ Δασκαλογιάννη ἔλαβε σύζυγον τὴν Ἡράκλειαν ἐκ τῆς ἡγεμονικῆς οἰκογενείας τῶν Μουρούζιδων, οὗτος ἀποκλεισθεὶς ὑπὸ τῶν Τούρ-

κῶν εἰς τινὰ χαράδραν τῶν Σφακίων, συνελήφθη καὶ ὠδηγῆθη δέσμιος εἰς Ἡράκλειον ὅπου ἀπηγχονίσθη.

Ὁ Σήφης Δασκαλάκης ἦτο σημαιοφόρος τοῦ Δασκαλογιάννη τὸ 1770, ὅποτε καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν μάχην τοῦ Μεγάλου Πεύκου τῆς Ἀράδενας κατὰ τὴν εἰς Ἀνώπολιν ἐισβολὴν τῶν Τούρκων.

Ἐκ τῶν θυγατέρων τοῦ Δασκαλογιάννη, αἱ ὁποῖαι ἀπῆχθησαν εἰς Ἡράκλειον καὶ παρίσταντο κατὰ τὸν μαρτυρικὸν θάνατον τοῦ πατρὸς τῶν, ἡ μὲν Ἀνθοῦσα παρεφρόνησε ριφθεῖσα ἐντὸς φρέατος, ἡ δὲ Μαρία ἐγίνε σύζυγος τοῦ Δεφτερδάρη Ἡρακλείου καὶ μετέβη εἰς Κων(η)πολιν. Διατηρήσασα τὸ θρησκευμὰ τῆς, ἐπανῆλθε γραῖα πλέον εἰς Κρήτην τὸ 1821.

Ὁ Χανιώτικος

Ἐκ τῆς ἰδίας οἰκογενείας κατήγετο καὶ ὁ γνωστὸς δικολάβος Χανίων Γ. Βλάχος ἢ Δασκαλογιάννης. Ἐξαιρετικὴ μορφή, ἰδιόρρυθμος, ἦτο λίαν ἀγαπητός. Γνωστὴ εἶνε ἡ τρικυμῳδὴς δράσις αὐτοῦ εἰς τὴν πολιτικὴν ζωὴν τοῦ τόπου. Ἐπὶ νύγῃ, ὡς γνωστόν, εἰς τὰ θολὰ ὕδατα τοῦ Τυφλοῦ πρταμοῦ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1912, πλησίον τοῦ Καστελλίου Κισσάμου.

Εἰς τὴν ἐπανάστασιν τοῦ Δασκαλογιάννη εἶχον λάβει ἐνεργὸν μέρος καὶ πολλοὶ Σελινιώται με ἀρχηγὸν τὸν Σταμάτην Μπασσιᾶν, ἐξ Ἐπανοχωρίου, ὅστις μαζί με ἄλλους Σελινιώτας ἐφονεύθη κατὰ τὴν τρομερὰν μάχην τῆς Ἀνωπόλεως, ἧτις διεξήχθη σῶμα πρὸς σῶμα «μέμαχαίρια καὶ πασαληδες», ὡς ἀναφέρει ἡ ἱστορία καὶ ἡ παράδοσις, Ὁ λεοντόθυμος Μπασσιᾶς τραυματισθεὶς τότε ἐξεψύχησεν εἰς ἕνα ποραπλήσιον σπηλιάρη, ποῦ τὸν μετέφεραν δύο παλληκάρια αὐτοῦ. Καὶ μέχρι σήμερον ἀκούεται: «τοῦ Μπασσιᾶ τὸ σπηλιάρη»